

Napipapi

2010. jan. 1. péntek – Fruzsina

Jeremiás 8,9: Szégyent vallottak a bölcsek, megijedtek, zavarba jöttek. Mit is ér a bölcsességük, ha megvetették az ÚR igéjét?!

A különbség az akkori kor meg a mai között az, hogy ma már senki nem jön szégyenbe, amikor kiderülnek a hazugságok. A politikusoknak sok magyarázatuk van, az ún. tudósok minden további nélkül állítanak olyat, amit kevéssel előtte lehetetlennek, vagy tudománytalannak tartottak.

Ami viszont nem különbözik, az, hogy Isten Igéje nélkül ma is lehet valami még igaz is, akkor sincs semmi haszna. Ami pedig eleve ellenkezik az Ő Igéjével, az káros. Ha az ÚR Igéje az első és méltó helye van az életünkben, akkor még hasznos is a bölcsesség.

2010. jan. 2. szombat – Ábel

Zsoltár 97,1: Uralkodik az ÚR! Vigadjon a föld, örüljön a sok sziget!

De sokszor jó ezt az Igét hallani, olvasni. Mikor nehéz, mikor a gonoszok gonoszkodnak, mikor úgy néz ki, hogy senkinek nincs figyelme, gondja az igazak szenvedésére, mikor egyszerűen semmi nem sikerül, akkor igazi balzsam, hogy tudhatjuk, az ÚR uralkodik. Tegnap, ma és mindörökké, ez a három Neki a folyó jelen. Vigadjon a teremtett mindenség ezen, de vigadjon minden ember, vigadjak én, és vigadj te is. Legyél és legyek egy vigadó sziget a komor világban, a fáradtan reménytelen emberek között.

2010. jan.3. vasárnap – Benjámin

1. Korintus 10,31: Akár esztek tehát, akár isztok, bármi mást cselekesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!

Jusson eszedbe, én lelkem, hogy ehettek-e ennyit Isten dicsőségére. Jusson eszedbe, én lelkem, ezt ihatom-e, és mennyit belőle Isten dicsőségére? De egyáltalán az én földi testem táplálása lehet-e Isten dicsőségére? Nem csak az imák és zsoltárok magasztalják az Ő Nevét? Rossz a kérdésem, mint ahogyan rossz minden olyan kérdés, mely a Biblia bármely ponttal vagy felkiáltójellel végző mondatának végére kérdőjelet tesz. A helyes tehát az, ha azt kérdezem, mivel mindez így van, akkor hogyan cselekedjem Uram. És bizonyára a mindennapok nagy többségében nem kell teológiai kurzusokat végezni ahhoz, hogy tudjam, hogyan eszem vagy iszom Isten bosszantására.

Jó ha emlékezem erre, ma is, hogy Isten a hétköznapi, a közönséges dolgaim közepette is mellettem van, gondot visel rólam, és szeretne gyönyörködni bennem. Segíts, Istenem, hogy ma minden szavammal és tetteimmel Téged magasztaljalak.

2010. jan. 4. hétfő – Titusz

Efézus 1,17: A mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt.

Aki nem jár templomba és eléggé nyilvánvaló, hogy az Igét sem szokta olvasni, legtöbbször, ha szóba jön ez, azt mondja, hogy: de hiszen imádkozni itthon is lehet, és én tudom, hogyan kell élni, mit vár az

Isten. Isten azt akarja, hogy jók legyünk. Ha a mai igét elolvasom, rádöbbenek, hogy Isten megismerésének más az útja. Nem magamtól jövök rá, mit akar Ő és kicsoda az Isten, mert akkor én gyártanám azt az istent, hanem a Lélek ismerteti meg velem, mégpedig az a Lélek, akit Isten ajándékoz nekem.

Jó Uram, segíts, hogy helyesen ismerjelek, Lelked elfogadjam és adj erőt, hogy engedelmeskedjek mindannak, amit megértek a kinyilatkoztatásból.

2010. jan. 5. kedd – Simon

Zsid.12,25: Vigyázzatok, hogy el ne utasítsátok azt, aki szól!

Infláció van, ezt egy professzortól hallottam. Nem a pénz inflációja csupán, ami azt jelenti, leegyszerűsítve, hogy kevesebb az értéke, ugyanannyi pénzzel egyre kevesebb értéket vásárolhatunk (lehet-e valódi értéket pénzért vásárolni?), hanem a szavak inflációja van. Amit a „böcsületes ember” megmondott, ahhoz nem fért kétség valamikor. Ma már könnyen szól szánk, az ígéretetek is hamar megfogalmazódnak, állítunk és bizonygatunk valamit, ami nem mindig teljesen igaz vagy igazolt, de nem tulajdonítunk nagy jelentőséget apró csúsztatásainknak, hiszen megszoktuk és szinte már elfogadott, hogy szavaink nem evangéliumok, nem kell mindjárt egy szóra „bedőlni”.

Talán az emberi szó nagymértékű inflációja, illetve ennek elfogadása is okozza, hogy Isten szavát sem tartjuk ma már annyira fontosnak, értékesnek, hogy arra mindenkor, sőt, mindenek előtt vagy felett figyeljünk, netán engedelmeskedjünk. És ennek már csak következménye, hogy a küldöttre, a közvetítőre sem figyelünk. Elutasítjuk azzal, hogy meg sem hallgatjuk, vagy azzal, hogy nem tartjuk szükségesnek végiggondolni, követni.

A reformátor szavai jutnak eszünkbe: Isten szava megáll mindenha, nem dönti meg senki hatalma. Lehet, hogy ma megszólít engem. Vagy Téged.

2010. jan. 6. szerda – Boldizsár

5. Mózes 13,4: Próbára tesz benneteket Istenetek, az ÚR, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e Isteneteket, az URat.

Két dolog, ami nekünk nem tetszik. Az, ha próbára tesznek, ha nehézségeink vannak, és az, ha kételkednek bennünk. Lehet, hogy nem is Istenek van nagyobb szüksége arra, hogy meggyőződjön hitemről, hanem sokkal inkább nekem hasznos az, ha kiderül, hogyan is viselkedik hitem a nehézségek idején? Én leszek esetleg jobban meglepődve, hogy mennyire kevés igaz abból, amit jólétem idején hittem magamról, esetleg fogadkozva próbáltam Istennek is bizonyítani.

Egyszer egy lelkészi közösségben tettem fel a kérdést, vajon lehet-e ilyet kérdezni valakitől, hogy szereti-e az Urat? Szinte teljes volt az egyetértés, hogy nem. Pszichológiai melléfogás, helytelen megközelítés, és hasonló érvek sorakoztak ellene. Vajon Isten kérdezheti-e tőlem? Dávid vallotta a zsoltárban: Szeretlek Uram, erősségem. Péter is mondja, az előzmények miatti szégyenérzettel még, de mondja: Te tudod, hogy szeretlek. Ma szégyellem-e én, az Isten gyermeke ezt kimondani, hogy szeretem az Istent? Sőt, teljes szívvel, teljes lélekkel szeretem Őt?!

2010. jan. 7. csütörtök – Attila

Jób 37,5: Isten nagy tetteket visz véghez, amelyeket meg sem értünk.

Elihu a természet csodáit sorolja fejezeteken keresztül Jób könyvének leírása szerint. Azóta eltelt jó néhány évszázad, talán még harmincnál is több. És azóta is az ember szüntelen kutató, próbál érteni minél többet az őt körülvevő világból. Sokat sikerült is megfejteni, és minden kisebb-nagyobb felfedezés után az az érzésünk, hogy most aztán közelebb vagyunk a teljesség megismeréséhez, nemsokára nem lesz semmilyen titok az ember számára „égen-földön”, vagy a tudományt kedvelők számára a mikro- és makrokozmoszban. Ha a sok ezer éves Jób könyvében feltett kérdéseket, melyeket Isten fogalmaz meg elolvassuk, rádöbbenünk, melyen keveset ismerünk még mindig.

Számomra a nagy csoda az, hogy noha sok mindent nem értek, saját életemben is megtapasztalom, a környező világban is felfedezem Isten nagy tetteit. Ezek csodálattal töltenek el, nem ritkán javamra szolgálnak. Alázattal szeretném magam is elmondani az egyházatya imáját: nem azért vágyom megérteni, hogy hihessek; hanem azért hiszek, hogy érthessek.

2010. jan. 8. péntek – Szörény

János 13,35: Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

A szeretet a legfőbb parancs, a leggyakrabban emlegetett fogalom egyházi körökben és nem csak, a legnagyobb hiánycikk mégis, legtöbbször vágyunk rá, kevesen adnák, és aligha van még olyan fogalom, melyről annyi mindent gondolnának az emberek, annyi értelmezése lenne, szinte egymásnak ellentmondók is. Nekünk a szeretet parancs, és mégis legszebb lehetőség, ismertetőjel, de nem erőltetett produkció. A szeretetet biztosan a Szeretettől lehet megtanulni és elfogadni.

A jelen mondatban az is ott van, hogy a szeretetről megismeri mindenki, hogy Jézus tanítványai vagyunk. Ahol valódi, önzetlen, önfeláldozó szeretet van, ott Jézus van. Ezen ma elgondolkozok, mert sokszor hallottam, és magam is láttam ember-tiszteletet, humanista szeretetet, az élet tiszteletét, és azt gondoltam, hogy íme, nem kell istenfélő legyen valaki, ahhoz, hogy szeressen. Ez ma egyik témám, gondolkodjam a jézusi szereteten.

Aztán megismeri mindenki Jézus tanítványait. Ma azt mondja a világ, hogy a hitem magánügy, minden jelét hitbéli meggyőződésnek gondosan rejtsem el, nehogy megbántsam a másként gondolkodókat. Nem is kell nekem kitűzőkkel és hirdetőtáblákkal kikiáltanom, hogy Jézusé vagyok, „csak” szeressek, és máris missziót végzek. Taníts meg Jézus, szeretni.

2010. jan. 9. szombat – Marcell

Apostolok Cselekedetei 8,8: Nagy öröm volt abban a városban.

Milyen az, amikor egy egész város örvendezik? Talán olyan, mint amikor kihirdetik, hogy melyik város nyerte el egy olimpia vagy egy foci-világbajnokság rendezési jogát. Látjuk a tv-ben, mindenki egyszerre felszökik örömeiben, egymást átölelik, egymásnak gratulálnak, sugárzanak az arcok az örömtől. Pedig miről is van szó? Arról, hogy van még általában néhány esztendő, amit kemény készülési munkával kell tölteni, óriási összegeket kell elkölteni, utakat, szálláshelyeket, versenypályákat építeni, azért, hogy amikor eljön a várt esemény ideje, akkor még nagyobb feszültségben két-három hétig rohangálni a szervező városnak, és futtában, percek erejéig megnézni egy-egy sport-eseményt, ahol az is megtörténik, hogy a kedvenc játékos, csapat veszít. Aztán gyorsan

tovaröppen az esemény, mindenki már a következő olimpiáról, bajnokságról beszél. Marad néhány emlék, jó esetben pénzbeli haszon.

Ehhez képest minek örvendeztek Samáriában Fülöp látogatásakor? Krisztus hirdetése, tisztulás lelki kötöttségekből, gyógyulások. Ezek nem két hétre voltak érvényesek. Hanem az örök életre szóltak. Jelen van Isten megmentő hatalma, Krisztus által megnyílt a menny kapuja. A végső győzelem a mienk! Nem csak a rendezés joga, nem pár napos, hetes öröm, hanem örök öröm van Ónála. Uram, add szívembe a megváltás örömét, és szeretnék, ha nem is örvendező tízezreket, de legalább örvendező gyülekezeteket látni Krisztus Nevének hirdetésekor.

2010. jan. 10. vasárnap – Melánia

Zsoltár 116,12: Mit fizessek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett?

Vasárnap van, elmegyek a templomba. Ez is egy fizetés – gondolják sokan. Hiszen sokan még oda sem jönnek el, bezzeg én, láthatta a lelkész is... És tettem a perselybe is. Imádkoztam. Két napig megtartóztattam magam a csúnya beszédőtől. Mit várhat el még tőlem, hiszen én egyszerű ember vagyok. Talán nem is vár el. Hiszen Ő az Isten, jóságából tesz velem is jót, nem azért, hogy fizessek. Amúgy sincs, mit én adjak Neki. Nem azt mondják a templomban, hogy az Istené minden? No, de azért valamit csak kellene mégis, mert a segítsége is jól fog, főleg, mikor baj van. ... Ez a gondolatsor tetszés szerint folytatható, ismerős néha számunkra. Csupa elmélet, kalkuláció.

A 116 zsoltár azzal kezdődik, hogy szeretem az Urat! Aztán élete megmentését kéri, és bizonyítást tesz, hogy Isten őt megmentette a halálból. És akkor ez a kérdés, hogy mit fizessek az Úrnak, valahogy így érthető: mindent Neki köszönhetek, mindenem az Övé, mit ne adnék oda Neki hálából. A reformátusok minden úrvacsoravétel előtt ezt hangosan fogadják, hogy életüket hálából az Úrnak szentelik. Ezzel a lelki állapottal és ezzel a tapasztalattal áld meg engem is Istenem, hogy szívből szeresselek Téged, és elfogadjam, hogy Krisztusban életet ajándékoztál nekem. Szeretném Nevedet dicsérni, életemmel akaratom szerint Téged szolgálni.

2010. jan. 11. hétfő – Ágota

Zsidók 1,2: Ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.

Négy gondolat van egy versben, mindenik hozzánk is szól.

Végső időket élünk, túl minden számíthatáson és magyarázgatáson, hívő keresztyénekként mindig készen kell lennünk Krisztus visszajövetelére, nem csupán adventi időben kell beszéljünk erről, hanem életünk egyik meghatározó üzenete ez, végső idők ezek.

Jézus Krisztus által szól hozzánk Isten. Ez a bibliai könyv Jézus mennybemenetele után közel fél évszázaddal íródott, tehát nem Jézus közvetlen földi beszédére vonatkozik, hanem arra, hogy Isten minden kijelentést Fia által közöl. Jézus szólít meg engem egy-egy ige által, nem a betű, nem a lelkész, hanem Isten Fia.

Minden Jézusé, itt, és egykor. Örökölni Jézussal lehet, őbenne van nekünk helyünk és örökségünk Isten Országában. Ha rám bízott volna, még veszélybe kerülhetne az örökség.

Ez a Jézus ott volt a teremtésnél, sőt, őbenne teremtetett minden, ha én ezt kissé megérthetném, sőt, őáltala teremtetett minden, ha én ezt elfogadnám, sőt, őréá nézve teremtetett minden, hogy én ezért is hálát adjak, és Hozzá jöjjek. Teremtő Jézus, ma is szólj hozzám.

2010. jan. 12. kedd – Ernő

Efézus 1,3: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

Az Ige Isten áldása, magasztalása, én mégis előbb azt hallom ki belőle, hogy mennyire megáldott minket az Isten: a mennyei világ minden áldását „pazarolta” ránk a mi URunk. Nem, erre nem vagyok méltó, nem, ezt nem is tudom kellően megérteni, sem megfelelően megköszönni. Rég hallottam egy olyan családról, aki már-már kidobta volna a csak pórfogó, örökségbe kapott vázát, mikor rádöbbenek, vagyont érő műkincs van birtokukban. Mi sem tudjuk értékelni, tudatosítani Istenünk mérhetetlen ajándékát, míg az Úr meg nem világosítja azt számunkra. Krisztusban áldott testvérek, a mi URunk Jézus Krisztusnak Atyját áldja nyelvünk, életvitelünk, egész valónk, hiszen minden az Ő kegyelméből kapott ajándék az életünkben.

A mindennapok alaphangja, különösen így, pénzügyi nehezebb időszakban a panasz, az elégedetlenség. Sajnos, mi is néha ráhangolódunk a csak világban fellelhető lehetőségek alapján jogosnak is mondható borúlátásra. Taníts meg és erősíts meg Jézusom, hogy a mai napon, ha lehet, ma egész nap a Te Nevedet és Atyád, a mi Istenünk Nevét áldja a szám, sőt másoknak is elmondjam, milyen hálás a szívem minden mennyei áldásért.

2010. jan. 13. szerda – Vera

3. Mózes 25,17: Ne csalja meg senki a honfitársát. Féld Istenedet. Én, az ÚR, vagyok a ti Istenetek!

Én, az ÚR vagyok a ti Istenetek, ez a hitvallás része. Ezt megvallja minden hithű zsidó, és mi keresztyének is ennek az ÚR Istennek vagyunk gyermekei. De mi köze ennek a piachoz, kérdezhetjük. Mert, Uram bocsá', a mai ige ezt jutatta eszembe. Azt, ahogy azok, akiket gyakran látok templomba, áhítatosan hallgatva az igét, imádkozva, hogyan tudnak a piacon eladni és vásárolni. Hogyan dicsérik az eladó portékát, a piac törvénye szerint, jó nagyokat hazudva. De ezt így kell, vallják a lelkiismeret furdalás legkisebb jele nélkül.

Az Úr az Istenem vasárnap, de szeretném, ha hétköznapi is az lenne. A piacon is Ő az én Istenem, és amikor egyenes és őszinte vagyok, akkor nem származik károm belőle, hanem ott is hirdetem, hogy félelem az én Istenemet. A piacot érthetjük mindennapjaink szinte minden tevékenységére, az imádságot terjesszük ki minden pillanatára a napnak. Uram, szenteld meg életem, hogy a család lehetőségét soha ne fontolgassam, hanem inkább, mint hitvallásunk mondja, felebarátom javát tőlem telhetőleg előmozdítsam.

2010. jan. 14. csütörtök – Bódog

Efézus 2,5-6: Minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek! és vele együtt feltámasztott, és a mennyeiek világába ültetett Krisztus Jézusért.

A múlt idő legyen ma kiemelendő számunkra ebből az igéből. Halottak voltunk, azaz már nem vagyunk halottak Isten számára. Aki nem ismeri az Urat, azt gondolja, hogy halottak leszünk, egyszer, valamikor lejár a földi élet. A Biblia szerint ameddig nem élünk közösségben Istennel, addig biológiai létező állapotunk még csak halál állapota. Testi ember halott lesz, lelki ember felismeri, ő már csak volt.

Életre keltett, és utána van, hogy feltámasztott, tehát a kettő nem egészen azonos. A lelki halál állapota megszűnt és elkezdődött a lelki élet állapota. Ezt bizonyára jobban kell tudatosítsam magamnak, hogy én most élek, Krisztusnak köszönhetően lelki életet kezdtem el.

Az is múlt idő, hogy feltámasztott. Megint az emberi logika szerint az lenne, hogy lejár a földi néhány évtized, meghalunk, utána nem nagyon világos mi lesz, de még azután feltámadás és ítélet. Azért is foglalkoztat ez keveseket, mert akik valamit hisznek is mindebből, azok is távoli jövőben képzelik csak el. Mi tudjuk, a feltámadás nem kérdés, nem bizonytalan, még csak nem is távoli jövő eseménye, hanem megtörtént és ereje, hatása, következménye, érvényessége a mi életünkben már jelen van. De jó lenne teljes hittel válaszolni legközelebb, ha valaki azt kérdezi, te hiszed, hogy fel fogsz támadni, azt mondani, tehát, hogy hiszen én már fel is támadtam. Nem a testi halál kérdése az örök élet.

A mennybe leszünk majd? Már ott vagyunk. Érzem szívemben az örök élet kezdetét. Ott van polgárjogom, oda szól az útlevelem. Még valameddig itt tartózkodom, szinte már csak vendégként, de az állandó lakhelyen ott van, Krisztussal. Hallelujah!

2010. jan. 15. péntek – Lóránd

Zsidók 6,18: Erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk, hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe.

Leegyszerűsítve azt is mondhatjuk, hogy két féle reménység van. Az egyik az, amikor valamire várunk, ami megtörténhet, több-kevesebb esély van rá, hogy bekövetkezzen. Ilyenkor befolyásolhatják a várt eseményt körülmények, emberi akarat, talán sok minden. Remélem, amikor hétvégén elmegyünk kirándulni, jó idő lesz. Ez nem emberi akarat befolyása alatt álló reménység, mégis, nem lehetünk teljesen bizonyosak benne, hogy bekövetkezik.

A másik féle reménység az, amire ígéretünk van valakitől. Szükségünk van valakinek a segítségére, megbeszélünk időpontot, és várjuk, hogy betartsa adott szavát, ha megbízunk az illetőben, elég nagy reménységgel vagyunk iránta, de soha nincs teljes bizonyosság, hiszen annyi minden közbejöhet.

De van egy harmadik féle reménység is. Amikor a hívő reménykedve várja Isten ígéreteinek beteljesedését. Itt már nem jöhet közbe véletlen, hiszen a teremtő Isten akarata nélkül semmi sem történhet. Az Ő szavára teljes bizonyossággal építhetünk, és reménységgel várom annak bekövetkeztét, amit Ő ígért. Sőt, nagyon kifejező ez az ige (az Igében), hogy kapaszkodjunk bele ebbe a reménységbe. Foggal-körömmel ragaszkodjam Isten szavához, hisz a mai nem könnyű életben annyi minden és annyi mindenki próbál lebeszélni, elszakítani, eltávolítani Istentől és az Ő ígéreteitől. A kis gyerek, aki nagyon szereti a játékát, kész élet-halál harcot vívni, hogy az senki el ne vegye tőle, abba belekapaszkodik, és nem engedi el többé. Uram, tégy engem kisgyerekké, aki elfogadta a Te beszéded és kitartóan, hűséggel ragaszkodik ígéreteidhez.

2010. jan. 16. szombat – Gusztáv

Hóseás 14,4: Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát.

Szép ebben a mai igében ez a döntés. Az, hogy többes számban tudják elmondani, közösen eldönteni, hogy egy adott pillanattól, „most”-tól hogyan viszonyulnak egy kérdéshez, egy addigi gyakorlathoz. Bizonyára Isten nyitja meg a közösség szemét, hogy felfedezze, a kézzel készített bálványok imádása által Isten haragját hozzák magukra és az abból következő büntetést. Az előző versekben Isten felszólítja az Ő népét, hogy forduljanak Hozzá, azaz térjenek meg. És rögtön érkezik a felelet, a közös döntés, az isteni szóra adott válasz: ezt – a bálványimádást – nem gyakoroljuk többé.

Hiszem, hogy ma is erre nagy szükségünk van. Arra, hogy meghalljuk Isten figyelmeztető szavát. Ő mindig azért figyelmezteti az övéit, hogy megóvja őket a szenvedéstől. És ha meghalljuk Isten szavát, akkor a további két lépést is tegyük meg, kisebb, vagy nagyobb közösségben. Hozzunk közös döntést. Olyan szép, amikor egyetértésben van együtt egy közösség, percek-órák erejéig. Jó lenne egyetértésben élni folyamatosan, erre törekedni mindig. És közös döntéseket hozni. Nem utolsó sorban szükségünk van arra, hogy azt, amire Isten rámutat, hogy az Ő akaratával ellenkezik, sőt, számunkra is szenvedést, sokszor pusztulást, fájdalmat okoz, azt bátran és nagyon határozottan elhagyjuk. Az elhagyáshoz segít a fogadalomtétel, ha ez együttes döntéssel egy egész közösség nevében történik, annál áldásosabb lehet.

2010. jan. 17. vasárnap – Antal

Galata 4,6: Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”

Isten kegyelméből már több, mint két évtizede olvasom az Ő igéjét, mégis csodálatos, mennyi üzenete van még mindig számomra. Legutóbb ezt fedeztem fel, remélem helyesen, hogy Isten kétféleképp szólít meg minket. Külső és belső megszólításnak is lehet ezt nevezni. Külső az, amikor olvasom a Bibliát, hallgatom a prédikációt. Belső pedig, amikor, ahogyan a zoltáros mondja, tanácsot ad nekem, még éjjel is figyelmeztet bensőm. Vagy, ahogyan az apostol tanít, hogy a Lélek a mi lelkünkkel együtt tesz bizonyosságot. Isten elküldte a Szentháromság második személyét, aki megszerezte megváltásunkat. De ezt olyan nehéz a bűnös embernek elhinni, elfogadni. Isten elküldte a Szentháromság harmadik személyét, aki beköltözik a szívünkbe és meggyőz minket. A Szent Lélek nem a külső világba jött, hanem az Isten kegyelmét elfogadó emberek szívébe. Itt is fontos, hogy Pál többes szám első személyt használ: a mi szívünkbe. Ismerlek titeket, Galáciában lakó keresztyéneket, és rólatok is bátran állítom, amit magamról is örömmel megvallok, hogy Isten a mi belsőnkbe, talán szabad ma így mondani, a mi személyiségünk középpontjába helyezte az Ő Lelkét, hogy ott meggyőzzön, belekiáltsa a szívünkbe, a hitünkbe, az értelmünkbe, hogy Isten nekünk Krisztusban Abba, Édesapa, nekünk a legjobbat akaró, ezért mindent meg cselekvő Atyánk. Talán elstutoghatom ma a templomba, amikor megérkezek, hogy eljöttem Hozzád, mint gyermek az apjához, Istenem, Atyám.

2010. jan. 18. hétfő – Piroska

Jeremiás 2,21: Mint nemes vesszőt ültettelek el, mint igazán valódi magot. Hogyan változtál át idegen szőlőtő vad hajtásává?

Tényleg, hogyan? Hogy lehet ez? Miként történhetett, hogy miután nemes vesszőt ültetett egy gazda, a nemes vessző ültetésének és gondozásának minden fáradságával, annak gyümölcsét várva és remélve, abban előre gyönyörködve, jaj, hogyan lehet, hogy vad és haszontalan lett a hajtás? Van erre magyarázat? Bizonyára tudományos magyarázat az van, de a sajtó szívű gazda nem ezt kérdezi. Hanem szíve mélyéről jövő bánatát próbálja szavakban megfogalmazni.

Mennyi fájdalmas példáját hallottuk, vagy akár ismerjük is, és, óh, esetleg átéljük ennek. Hány édesanya, édesapa sóhaja ez? Hogyan lehetséges, kérdezik néha könnyes szemekkel, fájdalmas sóhajjal. Ültettem nemes szőlőt, gondoztam, neveltem, imádkoztam érte, ami emberileg lehetséges, azt gyermekeimért mind megtettem. És miért lett vad hajtás, hogyan lett belőle az, aki? Hogyan lehet, hogy nem akar hallani szüleiről, Istenről, családjáról. Jaj, hogyan lett ez?

Isten kérdezi népétől, prófétája által elmondja az övéinek nagy fájdalmát: jót remélt, a jóért cselekedett, de mai állapota az ő népének csak erre a szívből fakadó sóhajra ad okot. Hogyan alakulhatott át az ő népe idegen hajtássá?

Magamra nézek, magamat kérdezem. Szüleim annyit fáradtak, fizikailag, lelkileg értem. Istenem Fiában a legnagyobb és legfájdalmasabb áldozatot hozta meg, hogy nekem életem legyen, békességem Istennel, üdvösségem. Hogyan juthattam a vad hajtás állapotába? Hogyan került az életem ide? Atyám, segíts bátor önvizsgálatra és igei tisztánlátásra. Köszönöm, hogy a disznók közül is eszébe juthat a te gyermekednek, hogy haza lehet térni.

2010. jan. 19. kedd – Sára

5. Mózes 18,14: Mert ezek a nemzetek, amelyeket elűzöl, jelmagyarázókra és varázslókra hallgatnak, de neked nem engedi azt meg Istened, az ÚR.

Fiam, a szomszéd gyerek azt iszik, amit a szülei megengednek neki, naponta, az iskolában, de mi nem engedjük ezt neked. És, ha tudni akarod, azért, mert az olyan üdítők a te korodban károsak az egészségedre, fejlődésedre. Kedves szüleim, ezt a tiltást akkor zokon vettem, sokáig haragudtam, egyszer - kétszer még másoknak is elmondtam, hogy nekem milyen maradi szüleim vannak, ma bocsánatot kérek ezért és megköszönöm azt, amit tettetek ezzel is értem.

Mostanában számomra új magatartásra figyeltem fel, olyan emberekre, akik vállalják, hogy ők nem akarnak Isten országának tagjai lenni. Olyanokról van szó, akik neveltetésük, vagy bármely körülmény révén nagyvonalakban ismerik Isten igéjét és annak utasításait, azt is tudják, hogy életmódjuk, törekvéseik, magatartásuk alapján ennek ellentmondanak, de vállalják. Nincs teljes meggyőződésük Istentől, de inkább gondolják, hogy Ő létezik, és akkor nekik nem lesz jó végük. Mégis, ez van, mondják, én így élek, csak ezt tudom vállalni, nem tudok, vagy már nem is akarok arról gondolkodni, hogy lehetne, kellene változni, változtatni. Ez a magatartás elszomorít, ezekért az emberekért imádkozom, hogy Isten könyörüljön rajtuk, lépjen be az életükbe.

Magunkra nézve pedig, a gyermekkori emlékeket kell ismét felidézni, és elfogadjuk azt, hogy Isten mindent, de mindent a mi javunkra cselekszik, sőt, a rosszat is javunkra fordítja. Hogy a körülöttünk levők mit gyakorolnak, milyen eredménye van annak, miben segít és mi a lelki következménye, mindez Isten gyermekeinek még csak nem is téma, nem kacérkodunk a gondolattal, hogy talán, hanem elfogadjuk: amit Isten nekünk nem engedett meg, azt saját érdekünkben tette, köszönjük URunk. Segíts ma is távol tartanunk magunkat mindattól, ami nem kedves előtted.

2010. jan. 20. szerda – Fábián

Zsidók 13, 20-21: A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Olyan vigasztaló ez, hogy Isten munkálkodik értünk, és Isten munkálkodik bennünk. Mert mi nem csupán erőtlenek vagyunk a jó cselekvésére, de a jó akarására is képtelenek vagyunk. Nem ott kezdődik a gond, hogy Isten akaratának megvalósításához nincs elég erőnk, hanem készségünk nincs. Mi nem akarjuk a jót, minek kellene jót tenni? A bűnben született ember számára nem természetes Istennek kedves dolgokat keresni, azokat cselekedni. Ilyen-olyan indíttatásból ugyan néha megkíséreljük a jó cselekvését, de ebben is hamar megfáradunk.

A mai ige örömhírt tartalmaz: Isten ismeri állapotunkat és Ő maga cselekszik, hogy ezen változtasson. Az a hatalmas Isten siet segítségünkre, aki még a halálból is fel tudta támasztani Krisztust. Ez egy megmagyarázhatatlan, de csodálatos tapasztalat. Aki átélte, hogyan munkálkodik Isten bennünk, az ámul és magasztalja Őt. Aki előtte sok mindent nem tudott megváltoztatni, sőt, sokszor ezzel magyarázkodunk, hogy ilyen a természetem és kész, ez van, csak elfogadni lehet, az átéli, hogy Isten Lelkének munkája révén megváltozik az élete. Megváltozik az akarata, a vágyai, törekvései, érzései és indulatai mássá lesznek. Ezek után is átéli még, hogy akarom a jót, de cselekszem a rosszat, azaz ezután is rászorul mindenben az Úr kegyelmére, de már ott van, hogy akarom a jót, akarom, amit Isten akar. Őszintén kérdezem magam: mit akarok? Én mit akarok? Akarom, amit Isten? Tegyen erre készséggé minket a mi Istenünk.

2010. jan. 21. csütörtök – Ágnes

Zsoltár 19,8: Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket.

Közhelynek számít azt mondani, hogy a törvényeket szinte senki nem szereti, mégis, törvényekre szükségünk van. Isten törvényeiről a Szentírásban egy más féle vallomást találunk. Azon emberek vallomását, akik már nem hallomásból ismerik az Istent, hanem személyesen. Ők nem külső kényszerre, illetve valamilyen emberi cél érdekében próbálnak meg többé-kevésbé, felszínesen vagy valóságosan megtartani némely törvényt, hanem, főleg, de nem csak a Zsoltárok könyvében olyan vallomásokat olvashatunk, hogy emberek megszeretik Isten törvényeit. Elég, ha a Biblia leghosszabb fejezetére gondolunk, a 119. Zsoltárban a törvénynek csodálatos magasztalását találjuk.

Mai igénk is olyat állít, amit külső szemlélő nem ért, bizonyítani nehéz lenne, de Isten gyermeke megtapasztalja: az Úr törvénye felüdít. Ha százas listát állítanék azokról a dolgokról, melyek felüdítenek, nem tudom, hogy belekerülne-e az Isten törvénye. Annyi minden egyéb lenne ott. Ha utána újra átolvasnám (ki kellene próbálni), lehet, hogy sok mindent áthúznék, mint túl rövid vagy túl felszínes hatású felüdülést kiváltó dolgot. Ebből az igéből is tapasztalom, hogy Istenhez tartozni valóban egy más féle gondolkodás, egy másik világhoz való tartozást is jelent, és ebben a mennyei világban minden más. Isten törvényei ebben a világban felüdítenek. Uram, szeretném megtapasztalni ezt, segíts gyönyörködnöm a Te törvényedben.

2010. jan. 22. péntek – Vince

Ezékiel 34,22: De én megszabadítom juhaimat, és nem esnek többé zsákmányul.

Érdemes kikeresni és elolvasni a Bibliából az egész fejezetet. Nagyon pontos leírása a mai állapotoknak. Felfedezzük ezáltal, hogy körülményeink sokat változtak, tudásunk messze felülmúlja a biblia időkben élő embereket, de a szív, annak indulatai és törekvése ugyanaz. Ugyanazok az emberek közötti konfliktusok, a különféle csoportok közötti gondok, nehézségek. De a legfontosabb: Isten ugyanaz, mint Ezékiel idején. Ő ma is látja, mi történik kicsinyeivel, tudja, mennyi és milyen mértékű igazságtalanság van a világban, számon tartja a világ számára jelentéktelen életeteket is.

Isten ígérete, hogy ő juhainak, gyermekinek szabadulást szerez. Ma számomra nehezen elképzelhető, hogy például mit jelenthetett egy pár száz évvel ezelőtt elő rabszolga számára, ha felszabadították. Isten az ő kicsinyeinek, a szegényeknek, megvetetteknek, az igazságtalanság áldozatainak ígéri: elhozza számukra a szabadulás örömét. És talán ebben az ígében a nagyobb hangsúly azon van, hogy ez a szabadság, amit Isten ajándékoz nekik, ez tartós lesz, nem kell ismét visszaesni a kiszolgáltatottság rettenetes állapotába, nem kell attól tartani, hogy a szabadítás ideiglenes, hanem a jövőről is az Úr gondoskodik. Mindezt a saját juhainak, követőinek mondja Isten. Egyetlen kérdésem: Isten gyermeke vagyok-e már?

2010. jan. 23. szombat – Zelma

Zsidók 3,14: Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk.

Arra bízta az Ige, hogy a kezdeti bizalmat, azt, ami akkor volt bennünk, amikor rábízta életünket Istenre, azt tartsuk meg. Ne fásuljunk, ne hagyjuk alább az Őbenne való szilárd meggyőződésünket, hogy kezében van a legjobb helyen az életünk. Isten nem változik, Ő mindig ugyanazzal a hatalommal, és változhatatlan szeretettel gondoskodik mindarról, amire igazán szükségünk van. Sajnos hitéletünkre is jellemző az, ami mindenre az ember életében, hogy minden kezdet szép, a várakozás és reménység megvan, de utána az idő kikezdi még a hitünket is.

A hit, a bizalom megtartása több helyen szerepel felszólításként az Írásokban, a mai vers egyediségét számomra az adja, hogy mielőtt a felszólítás elhangzana, igaz, nem is felszólító-, hanem feltételes módban megfogalmazva, a vers elején egy sokat sugalló kifejezés írja le állapotunkat: Krisztus részesei vagyunk. Talán szabad egy hétköznapi példával szemléltetnie ennek a képnek a jelentőségét, olyan ez, mint amikor azt mondják az ifjú katonának, mivel a hadsereg egyenruháját viselheted, ez bizonyos viselkedésre kötelez. Vagy nem is kötelez, hanem a méltóság felelőssé tesz, kiváltság az, hogy oda tartozol. Mi Krisztus részesei vagyunk keresztyénekként, Őbenne Isten mindent nekünk ajándékozott. Amikor hívőkké lettünk, bizalmunkat az első szeretet tüzével egészen Krisztusba helyeztük. Istenem, hadd emlékezzem mindig, milyen nagy ajándék, hogy Krisztusban élek, Ő pedig énbennem, segíts ezért feltétel nélkül bízni Benned, szüntelen.

2010. jan. 24. vasárnap – Timót

Zsoltár 31,9: Tágas térre állítottad lábamat.

Az engedelmes ember hangja ez, aki Isten akaratának aláveti magát, hiszen csak ilyen ember mondhatja, hogy Isten valahova is állította őt. Aki nem az Úr vezetése szerint él, és nem

engedelmeskedik szüntelen Isten akaratának, az inkább a „maga sorsának kovácsa”, a jóval dicsekszik, a rosszért Istent vádolja. Nem róluk szól ez az igevers. Hanem az istenfélőkről, akik megtapasztalják, hogy a körülményeket is az Úr irányítja, a lehetőségeket Isten hozza elénk. És az, amit Isten nekünk készít, az lehetőséget biztosít nekünk a kibontakozásra.

Sokan értik félre szándékosan azt, hogy Isten az övéit vezeti, Igéje szövétnak, világít. Ez nem azt jelenti, hogy minden másodpercben Istent kell kérdezni, most Uram erről a járdáról jobb, avagy bal lábbal lépjek le, ma rövidnadrágban vagy öltönyben induljak munkába. A hitben növekednünk kell, Isten betölti egész valónkat. Gyermekeimet is úgy igyekszem nevelni, hogy első hónapokban még a kanalat is szájához vittem, ma már elbeszélgetünk arról, hogy milyen lehetőségek közül választhat a továbbtanuláshoz, milyen szempontokat érdemes megfontolni. Isten minket tágas térre állít, a hitéletben is nagyon széles a lehetőségek skálája, kibontakozni százféleképp lehet. És az Isten vezetése? Nem kell minden nap imádkozni? Sőt, szüntelen, de ez már egy belső állandó lelki kapcsolat, a Lélek belső munkája, amit kiegészít az alkalmankénti ima. Uram, köszönöm, hogy szolgálatodban olyan csodálatos lehetőségeket adsz, hogy teljes életet éljek.

2010. jan. 25. hétfő – Pál

Példabeszédek 2,6: Csak az ÚR ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik.

Hangsúlyos számomra ebben a versben a „csak”. Bármilyen áron békességre törekvő világunkban ez egy nem kedvelt szó, kizárólagosságot fejez ki. Nagy vallási vezetők is azt képviselik, nem igazán tudhatjuk, hogy szívből, vagy érdekből, a helyzet kényszeréből, tehetetlenségből, vagy más okból, de azt hirdetik, hogy nincs „csak”. Isten megismerhető a keresztyén vallásokban, de a többi vallásban is, mindegy, mi a neve, hogyan imádjuk. Ezért mindenki gyakorolja saját hitét a lehető legjobban. Sőt, érdekes és érdemes a vallások és irányzatok tanítását megismerni, sok bölcsesség rejtőzik bennük, a távol keleti vallások térhódítása is erről tanúskodik. Az ismeret, tudomány és értelem kérdéskörében más a helyzet, ott már nem lehetnek párhuzamos igazságok, a tudomány az egy pontos és fontos terület, itt nincs mit keresen a vallás, a hit, egyáltalán semmi, ami az ember lelki világával kapcsolható össze.

Mit mondjunk mindezekre? Kicsik vagyunk ahhoz, hogy véleményünket eljuttassuk vallási vagy világi intézményvezetőkhez. Talán ha módunk lenne rá, akkor sem tudnánk eléggé eredményesen érvelni, meggyőzni bárkit arról, ami szívünkben van. De szívünkben ott van a meggyőződés, a tapasztalat, hogy a valódi, maradandó, célravezető, életet meggazdagító bölcsesség Isten ajándéka életünkben. Az, ami igaz ismerete, de ugyanakkor fontos és szükséges ismeret számunkra, az is Isten ajándéka. Az értelem pedig akkor lesz áldásossá, meggazdagítóvá, mikor Isten akarata szerint megújul. Uram, kínálja a világ a maga portékáját nem csak a földi javakban, hanem lelki-szellemi javakban is. Adj nekem, Istenem Te magad bölcsességet, ismeretet, értelmet, az majd teljessé teszi életemet.

2010. jan. 26. kedd – Vanda

1. János 3,5: Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket, és hogy őbenne nincsen bűn.

Karácsony Nagypéntekéért volt. Azért született Jézus, hogy „elintézzé a bűn problémáját”, Ő tudatosan vállalta, hogy emberré legyen, és hozzánk hasonló emberként, aki mégis bűnt nem cselekedett, elvegye a mi bűneinket, megfizesse azok árát a kereszten. Isten Fiának tragédiája lett az

emberiség evangéliuma, bűneinket elvette, Istent Atyánkká tette, ahogy ezt egyik énekünk fogalmazza. Számunkra viszont a megváltás, bűneink elvétele, Jézus eljövedele és szenvedése bizonyos ünnepek egyházi beszédeinek témája lett, és sokszor sajnós, ennél nem több. Ismerjük a Biblia erre vonatkozó kijelentését, az egyház tanítását is sokszor hallottuk, és karácsonykor, húsvétkor ezekről emlékezünk.

Az apostol emlékezteti a gyülekezeteket, a gyülekezetek tagjait, hogy egész életünk alapja ez, hogy Isten Fia eljött és elvette bűneinket. Ebben nyilvánította ki Isten az Ő szeretetét irántunk. És erre épülhet mindaz, amit mi Isten szeretetére viszontválaszul cselekedni szeretnénk. Nem csak karácsonykor, vagy talán egy vasárnapi istentiszteleten gondolhatok arra, mit tett értem Jézus, mi tette lehetővé azt, hogy én éljek, Istent megismerjem, imádkozzam. Kedden és a hét bármely napján így indulhatok mindennapi feladataim felé, hogy Uram, ebben a néha egyhangú, máskor unalmas vagy kimerítő hétköznapi életemben is szeretném, ha gondolataim, beszédem, cselekedeteim alapja, mozgató rugója ez lenne, hogy Jézus mit tett értem, a bűn kényszere alól megszabadított engem, és miközben dolgozom, emberekkel találkozok, napi feladataimat teszem, mindenben szeretném Neved dicsőíteni.

2010. jan. 27. szerda – Angelika

1. Krónika 29,14: Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony téled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.

Oh, mily gyönyörű Ige, milyen szép vallomás, micsoda alázat, milyen mértékű tisztánlátás, mekkora bölcsesség. Annyira megörvendtem ennek az igének, olya csodálattal tölt el, úgy szeretném ezt az örömet valamiképp megosztani, átadni mindenkinek. És kérem az Atyát, adja ezt a lelkületet nekem is, neked is. Kérlek, olvasd el ezt az egész fejezetet a Bibliából, hadd legyen felüdülés lelkednek. Arról szól, hogy Dávid király királyi mértékű adománnyal járul hozzá Isten templomának építéséhez, aztán megadja a népnek is a lehetőséget, hogy aki akar, önként adakozzon. És adakoznak. Sőt, láss csodát, örül a nép, hogy adhat, mert tiszta szívvel adakoznak. És velük együtt örvendez a király is. Ebből a közösségi adakozásból és örömből pedig, a túlcserélő szív hálájából fakad az Isten dicsőítése. Olyan öröm adakozni, hogy elkezdik az Úr Nevét imádni. Nem magukról beszélnek ekkor sem, hanem arról, hogy minden mögött Isten jósága, áldása áll. Helyes önismeret, biblikus Isten-ismeret, bölcs helyzetismeret van e szavak mögött. Ezt a lelkületet nem lehet megtanulni, utánozni sem lehet hitelesen, kívülállónak megérteni sem lehet. Ez itt Isten világa, Isten gyülekezetének légköre. Szinte sugárzik az igéből a közösség öröme a szerénységben. Mikor azt mondja a király, hogy ki vagyok én, és ki ez a nép, hogy ilyen nagy adakozás történt, akkor itt nyoma sincs keserűségnek, álszerénységnek, itt ebben is öröm van. Öröm, hogy olyan kicsi lehetek, mint Keresztelő János mondja, hogy én egyre kevesebb és Krisztus egyre több lesz. Öröm, hogy Isten mindenben munkálkodik, még hozzá csodálatosan. Hála legyen az Örökkévalónak ezért a csodálatos Igéért.

2010. jan. 28. csütörtök – Károly

Róma 11,29: Hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy ez a csodálatos kijelentés elsősorban Izrael kiválasztásáról szól, az apostol ebben és az előző fejezetekben a választott népről beszél, annak sorsáról és Isten terveiről az ő népével. Nyilván, az ige, annak üzenete nem korlátozható, általánosan is ugyanúgy igaz, mindarra, ami Isten ajándéka és elhívása.

Amikor egy különleges fagyaltot kínáltak a nyáron, ahányan voltunk, mindenki elmondta a véleményét. Arról, hogy milyen a színe, mennyi az ára, a formájáról és a felszolgálati módjáról. Mikor megkóstoltuk, akkor is ezt az elemzést folytattuk, mennyire hideg, milyen hamar olvad, stb. Utólag is tartott az elemzés. Így olvasom néha a Bibliát. Mindazt, ami egy ígéről elmondható, próbálom megérteni, felkutatni. Önmagában nem rossz, csak ne maradjak ennyivel. Itt ez a mai igevers. Minden elemzés előtt, olyan csodálat tölt el olvasásakor, hála van szívemben, szeretném ezt Istennek a lehető legjobban megköszönni, hogy Ő ajándékozó Isten, sőt, csak Tőle jön az, ami igazán jó és hasznos. Szeretném elmondani az Úrnak, s nem csak szeretném, hanem imában egyszerű szavaimmal el is mondom, hogy nagy csoda az, hogy elhívott engem, minket, hogy ezen nem változtat, az Övé vagyok, és nem szeretném Őt semmivel bántani, noha, mégis naponta „sikerül”.

Sok szempont szerint, sokféle megközelítésből, különböző szintű, terjedelmű, mélységű elemzés készíthető akár ennek az egy igeversnek alapján. Ennek is megvan az ideje. Ma nekem mégis ez a legfontosabb, hogy ezzel az egy verssel is az Úr valódi örömet ad szívembe, és arra kérem Őt, adjon rá lehetőséget, alkalmat, hogy kifejezzem hálámat szavaimmal, életemmel. És részesítsen az Úr sok embert ennek a versnek örömeivel, gazdag ajándékával.

2010. jan. 29. péntek – Adél

Példabeszédek 20,12: A halló fület és a látó szemet egyaránt az ÚR alkotta.

Első gondolatunk az, hogy Isten teremtett minket, minden érzékszervünk, minden tagja testünknek Isten ajándéka. Néha, és sajnos nem mindig, de néha úgy ébrednek, hogy ezt megköszönöm Istennek, hogy újra adott az Ő kegyelme egy napot, és látok, hallok, szeretteim vesznek körül, már a nap első pillanataitól hálával tartozom a Gondviselőnek.

Az is benne van ebben a lgében, amit a kedves gyermekének fogalmaz: jól vigyázz, kicsi szem mit figyelsz, jó vigyázz, kicsi fül, mit fülelsz, és folytatja, száj, mit beszélsz, kész, mit teszel, láb, hová mérsz, szív, mit hiszel. Isten ajándéka a látás, hallás, ne használjam azokat felelőtlenül, főleg ne akaratával ellenkező célokra.

Még azt is kiolvasom ebből a versből, hogy Isten ezeket az érzékszerveinket, annyi sok más csodával együtt a teremtés hatodik napján alkotta. Mi emberek évszázadok óta tanulmányozzuk és próbáljuk megérteni a körülöttünk levő világot, saját testünk működését, az orvostudomány megannyi ágának egyike hivatott éveken át tartó tanulással megértetni a hallgatókkal egy-egy kicsiny részét testünknek, hogy hosszú készülés után egy orvos képed legyen egy picinyke részén testünknek picinyke segítséget nyújtani. Isten pedig a hatodik napon megalkotta a földi állatokat és az embert, mindazzal, ami az állatok és az ember „működéséhez” tartozik. Hatalmas Istenünk van!

Jó Atyám, köszönöm a szememet, a fületem. Mindent, amit rajtam és nekem alkottál. Segíts ezekkel is dicsőségedet gyarapítani.

2010. jan. 30. szombat – Gellért

Jelenések 7,16: Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, mert a Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet.

Isten ígéreteire nem figyelek eléggé. Magyarázat van rá, noha ez nem felmentés. Nem figyelek eléggé, mert a távoli jövőre várom ezek beteljesedését, és pillanatnyilag jobban foglalkoztat a kihívásokkal tele jelen. Másik ok, hogy elzárkózok ugyan egy pillanatra, amikor például a képernyőn látok éhezőket, esetleg időnként hajlandó vagyok egy betelefonálás fáradságával aprópénzem apró hányadát odaadni, de az igazság az, hogy nem éhezek, nincsenek komoly megélhetési lehetőségeim. Ami a könnyeimet illeti, azok inkább befelé folynak, és általánosan elfogadott igazság az, hogy a szenvedés hozzátartozik ehhez a világhoz, nem lehetek és sem kivétel, megtanultam hamar túltenni magam rajta.

Mégis, az Ige szavai megállásra készítenek, ha csak egy percre is. Rátérek a Bárányra, Krisztusra. Nem értem még az összefüggéseket. Jó Pásztor, távoli menny, élet vize, könnyek. Mit jelent ez nekem, most? Meghatározhatja a pillanathoz való viszonyulásomat ez az Ige? Egyre jobban érzem, hogy igen. Mindaz, ami fájdalmas ma, az véges. Nem emberi hatalommal, fejlődéssel ér véget, hanem Isten akaratából. Ő munkálkodik ezen, Fia által felajánlotta nekem a jövő világ polgárjogát, ahol a bűn következményei nem léteznek többé. Ebben a dicsőségben Krisztus vezeti az övéit, Isten vigasztalja gyermekeit. Nem elég egy perc ezeket végiggondolni. Maradok még egy keveset az Ige bűvkörében. Megkérdezi Mesterem: nem szeretnél inkább mindig az Isten közösségében maradni. Folytasd mindennapi életed, de ne feledd, minden, mi hozzá tartozik véges, jó és rossz egyaránt. Ami nem véges, az Isten közössége, áldása, a mennyei dicsőség. Igen, már most érzem szívemben az örömet, a csoda elkezdődött. Ez élet után pedig tökéletes lesz. Bárány Krisztus, ma és máától csak Te vezess engem.

2010. jan. 31. vasárnap – Marcella

Zsidók 11,3: Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható.

Több kérdésem is van a mai igével kapcsolatban. Egyik az, hogy én sok mindent nem értek, és megkérdem önmagamtól, akkor nincs hitem? Nem a tudomány valós vagy sokszor még több hitet követelő állításai felől közelítek a teremtés kérdéséhez, hanem az Ige felől. Semmi kétségem afelől, hogy Isten szavával alkotta a mindenséget, de nem tudom pontosan, hogy azon túl, hogy ezt elhiszem, mit kellene pontosabban értenem is.

Kérdés nekem az is, hogy mindig egyes számban fogalmazok, a világ, vagy világmindenségről beszélek, s ez nekem az egész materiális univerzumot jelenti, itt pedig világokról szól az Ige.

Azt is nehéz nekem megérteni, mit jelent itt az előállt Ige. Ha az lenne, hogy nem létezőből Isten teremtett mindent, talán könnyebben érteném. Az előállt nekem olyasmit sugall, mint amikor láthatóvá válik az, ami azelőtt is volt, csak nem foghattam fel érzékeimmel.

Csak azt kérem Istenemtől, adjon még több hitet, hogy ez által megérthessem mindazt, amit Ő szükségesnek talál, hogy értelmemmel is felfogjam.